

Skandinaviens Stjerner.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1872. Pris: 6 Sk. pr. Kpl.

Evangeliets Gjengivelse.

Tale af Eldste Orson Pratt i Salt Lake City
den 10de Decbr. 1871.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 136.)

Lad os nu komme tilbage til Joseph Smith. Han var kun en Dreng; hans unge Alder alene maa jo vidne til hans Fordeel, thi da Herren først aabenbærede sig for ham, var han kun imellem sjorten og femten Aar gammel. Kan man vel tænke sig, at en Dreng i hans Alder skulle kunne optræde som en stor Bedrager? Vilde han kunne staae frem og sige, at han havde gjenbragt Kristi Lære til denne Slægt? Vilde han i den Alder kunne bære Vidnesbyrd om, at han med sine egne Øine havde seet en Lysets Engel og hørt Ordene, som de faldt fra hans Læber, da han bragte Budskabet fra den Almægtige? Og vilde han efter dette have kunnnet bære al den Haan, man overstøtte ham med, idet man raabte efter ham: der gaaer Seerdrengen! ingen Shiner i vores Dage! ingen Engle vise sig nu mere! der gives ingen Aabenbaringer

i vor Tid! han er jo forrykt! han er fanatisk! Vilde han trods al denne Haan og Spot fremdeles have vidnet, at Gud havde sendt en Engel til ham, hvis det ikke var saa? Kan Nogen virkelig troe, at en Dreng vilde have vovet dette? Udvalg en sjortearss Dreng hvorsomhelst og see om han vel kunde gjennemføre et Bedrageri af dette Slags. Jeg troer ikke nogen kunde. Altsaa Joseph Smiths unge Alder alene er et kraftigt Vidnesbyrd i hans Gunst.

Udsendte Herren sine Ejendere med Mormons Bog, der indeholder Evangeliets Fylde, til alle Nationer og Riger paa Jordens uden at opreise mere end dette ene Vidne, jeg har omtalt? Nei, han var mere naadig mod denne Slægt, end han var mod Minive; han sendte flere end een. Han lod ikke engang denne Bog gaae ud som en guddommelig Na-

benbaring til denne Slægt, førend han havde opreist tre andre Bidner, nemlig Martin Harris, David Whitmer og Oliver Cowdery.

"Men, siger En, maaest de bleve bedragine; de vare maaest oprigtige Folk, men Joseph Smith var Bedrageren." Lad os undersøge, om de kunde være bedragine og dog give deres Bidnesbyrd, som de have gjort. De have bevidnet for „alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk maatte komme, at vi formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade have seet de Tavler, som indeholde disse Optegnelser, og vi erklaere med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himlen, og han bragte Tavlerne og lagde dem for vore Øine, saa at vi saae og suede dem, og han bod os, at vi skulde bære Bidnesbyrd derom og være Guds Besafaling lydige. Dersor vidne vi om disse Ting, og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, skulle vore Klæder være rene for alle Menneskers Bud" osv. Jeg har kun anført en Deel af disse tre Mænds Bidnesbyrd.

Er der noget Spor af Bedrageri heri? En Engel bliver sendt fra Gud; en Engel kommer ned fra Himlen i Glands og Herlighed; en Engel bringer disse Optegnelser og blader dem igjennem Tavle efter Tavle; en Engel paalægger dem at bære Bidnesbyrd derom for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og paa samme Tid høre de Guds Rost fra det Hoie forlynde, at de vare korrekt oversatte. Hvor er Bedrageriet her? Kunde disse Mænd være sorte bag Lyset? Hvis saa var, kan man med ligesaa god Ret sige, at Peter var bedragen, at Paulus var bedragen, at Jakob var bedragen, fort sagt, at alle det nye Testamentes Skribenter vare bedragine og ligeledes alle det gamle Testamentes Skribenter,

naar de bevidne, at de saae Engle, thi den Enes Bidnesbyrd er fuldkommen saa godt som den Andens i denne Henseende, og hvis selve Beskaffenheten af Bidnesbyrdet, der er optegnet af Oldtidens Skribenter, godtgjør Umuiligheden af at de kunde være bedragine, saa maa ogsaa Beskaffenheder af Bidnesbyrdet i disse sidste Dage godtgjøre, at heller ikke disse Mænd vare bedragine. Her har man alsaac fire Mænd opreiste af Herren, for denne Kirke blev oprettet, hvilke sit det specielle Hverv at bevidne Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Var dette alle de Bidner, Gud opreiste, for denne Kirke blev grundlagt? Nei, det var ikke alle. Vi have otte andre Mænd, som ligeledes have givet deres Bidnesbyrd, hvilket er fojet til denne Bog i den udtrykkelige Hensigt at godtgjøre dens Sandhed for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Hvorledes lyder deres Bidnesbyrd? De bevidne med fornuftige og sindige Ord, at de have seet Tavlerne, hvorsra denne Bog blev oversat, at de have berort dem med deres Hænder, at de have seet Indgraveingerne paa samme, at de havde Udspejende af aldgammelt, besynderligt udført Arbeide, og dette Bidnesbyrd under tegne de mel deres Navne og overgive det til al Verden som Bekræftelse paa Mormons Bogs Sandhed.

Har nogen af disse tolv Bidner nogensinde fornegtet deres Bidnesbyrd? Nei, aldrig. Ingen af disse Mænd har nogensinde tilbagekaldt eller fragaet deres Bidnesbyrd indtil denne Dag, og nu er to og fyrrække Aand hentrundne, siden disse tolv Mænd, hvoraf fire saae Herrens Engel, gav deres Bidnesbyrd til Verden.

Findes der flere Bidner end disse? Ja, paa disse Mænds Ord have Andre troet og anannmet det evige Evangelium.

og ere blevne dochte til Syndernes Forladelse: Og Gud besalede sine Ejener, hvem han havde kalder sig ordineret til Apostler i sin Kirke, at lægge Hænder paa de Dobte, og disse skulle faae den Hellig-Aand. Disse have bevidnet, at Forjættelsen blev opfylldt. De profeterede, og de syldtes med Lys og Glæde og med en Aand, som de aldrig havde fornunmet før. De bevidnede, at de vare blevne dochte med Ild og med den Hellig-Aand ifølge Forjættelsen.

Aabenbarede Gud Noget til dem ved denne Aand, som siden fandt Sted formedelst Lydighed til Evangeliet? Ja, han aabenbarede til dem dette Værks Guddommelighed, saa de derved fik et ligesaa vist Bidnesbyrd som de nævnte tolv Mænd, at Joseph Smith var en Guds Profet. De forstod, at intet menneskeligt Væsen kunde ved menneskelige Midler sjænke dem den Hellig-Aand, som de bevidnede, de havde annammet; folgelig bleve de nye Vidner, og mange af dem sendtes ud rundt, omkring i Verden at forkynde til alle Folk, hvad Gud havde begyndt at udføre paa Jorden i det nitende Aarhundrede.

Inden længe havde Tusinder annammet dette Værk. Hik de den Hellig-Aand? Ja, hver En, som oprigtig omvendte sig for Gud, og som havde Tro paa den Herre Jesus Kristus, og som i Ydmighed lod sig dobe ved BegravelSENS Daab af dem, Herren havde bestilket der til ved Aabenbaring — alle Saadanne erholdt den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af Herrrens Ejener. Disse Tusinder blevlede Vidner om dette Værks Guddommelighed.

Men lad andre Vidner tale, foruden alle de, der formedelst en Aabenbaring vidste, at dette Værk var af Gud. Er der endnu flere Vidner? Ja, han gav sin Menighed i disse Dage get selvsamme

Bidnesbyrd, som han gav sin Menighed forдум. Hvad var det for et Bidnesbyrd? Han sagde til Apostlerne: „Gaaer bort i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen, og hvo, som troer og bliver dobt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordømmes. Men disse Tegn skulle følge dem, som troe.“ Læg nu Mærke til, disse Tegn skulle ikke blot følge de elleve Apostler, til hvem han talte, men alle dem, der troede dette Bidnesbyrd, hvilket altsaa kunde blive Millioner af Vidner. „Disse Tegn skulle følge dem, der troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger, de skulle tage paa Slanger, og dersom de drukke nogen Førgift, skal det ikke stade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes“ (Markus 16, 15-18.)

Hvilke herlige Tegn, der skulle følge de Kristne eller dem, der troede paa Kristus. Hvor er det blevet af alle de Kristne i Aarhundredernes Løb? Hvor ere de? Hvis der har været nogle, da have disse Tegn uidentvivl fulgt dem. „Hvad er det, De siger, Hr. Pratt? Vil De gjøre hele Verden til Ukristne?“ Paa ingen Maade; jeg anfører kun Kristi Ord. Hvis der har været Kristne paa Jorden i de sidste sytten hundrede Aar, saa have disse Tegn fulgt dem: de have lagt deres Hænder paa de Syge og helbredet dem; de have uddrevet Djævle i Jesu Navn osv. Thi husk paa, denne Forjættelse var til alle dem, der troe, ikke til nogle Faa.

Læg Mærke til dette, at Saliggjørelse lvedes dem, der troe og blive dochte; det gjelder for de Troende overalt i Verden. Var denne Forjættelse kun til dem, der levede i Apostlernes Dage? „O, nei! svarer hele den kristne Verden som med een Mund: Forjættelsen var til hin Slægt, den næste Slægt og til alle

Slægter, som nogenfinde have eller ville leve i Verden." Ganske rigtig; nu komme vi til næste Vers: disse Tegn skulle følge dem, som troe. „Ah! sige de Kristne, det gjælder ikke os; det gjaldt kun i Apostlernes Dage; det havde ingen Betydning for det andet, tredie, fjerde Århundrede eller for Folk i vor Tid. Nei, alt hvad vi have at gjøre, er at gjøre Krav paa den første Forættelse og forkaste den endnu."

Vi, som nu ere Sidste-Dages Hellige, vare ikke fuldt saa ensoldige at troe paa den Maade, endstjordt det ogsaa var blevet os lært af vore Forældre og Andre, at disse Tegn ei mere skulle følge dem, der troe. I vort Hjertes Oprigtighed troede vi, hvad Jesus havde sagt, og da dersor Guds Ejendomme kom til os og forkyndte os det evige Evangelium, som Engelen havde gjenbragt til Jorden, stadsfæstede Herren Ordet ved medfølgende Tegn. For hvem? For dem, der troede. Han lovede, at disse Tegn skulle følge dem, og det skete saa, hvilket var for dem et Bevis for Evangeliets Sandhed.

Enhver Mand og Kvinde kunde godt vide om de ere Troende eller ikke: hvis de erholdt disse Tegn, da maatte de være Troende paa Evangeliet; hvis disse Gaver ikke vare dem tildeel, maatte Grunden føges i deres Mangel paa Tro, eller med andre Ord, de vare ikke Kristne i Ordets rette Betydning.

Tro I ikke, at vi efter et fyretvearligt Forsøg skulle have tabt Modet, hvis Forættelsen ikke var blevet opfyldt? Jo tilvisse. Jeg troer ikke, vi skulle have seet denne uhøye Menneskemassemme samlet her i disse øde Bjerregne paa denne Dag, hvis Gud ikke havde opfyldt sin Forættelse mangfoldige Gange ude i blant Nationerne, hvor I tidligere levede. Dette er dersor ogsaa et stort og kraftigt Bevis ved Siden af de trykte

Bidnesbyrd i denne Bog — et Bevis, som Hundreder og Tusinder i derne vor Tid selv have annammet. Ja Tusinder have med deres egne Mine seet og erfaret Guds Kraft i denne Uddeling.

Disse Gaver og Kræfter ere et Kjendetegn paa Kristi sande Kirke. Her ved adskiller hans sande Tilhængere sig fra alle Nutidens Sekter og Partier, der falskeligen kalde sig Kristenhed. Her er Prøvestenen paa Guds Kraft og det øgte Evangeliums Forkyndelse. Det er dette, som har samlet alle disse Mennescer fra Nationerne til dette Sted. Det er fordi deres Syge ere blevne helbrede ved Hænderspaalæggelse i deres tidligere Hjemstavn; det er fordi Tusinder af dette Folk selv ere blevne helbrede paa samme Maade; det er fordi Gud har udøft sin Kraft over sine Ejendomme og stadfestet deres Bidnesbyrd ved medfølgende Tegn. Befignet vores Herren vor Guds Navn! Lover hans Navn evindelig, fordi han etter sendte sit Evangelium til Jorden. Lover hans Navn ikke blot, fordi han har gjengivet os Evangeliet, men ogsaa Myndigheden til at prædike det og til at administrere dets Ordinancer. Ja, han har sendt sin Kraft og Myndighed fra sin Himmel og lagt den paa skabelige Mennescer og givet dem Ret til at dobe til Syndernes Forladelse. Han har givet Mennesket Magt og Myndighed fra det Høje til at oprette hans Kirke paa Jorden, og vi see, at han hævder sine Ejendommes Fuldmagt i deres Virksomhed.

Man seer altsaa heraf, at de Sidste-Dages Hellige forkynde ikke deres Lære ved menneskelig Klogt eller Spidsfindighed. Om vi end ere fattige, ulærde Almuesfolk, udsendte af den almægtige for at forkynde hans Evangelium, have vi dog een Ting, som Verden savner, og det er Guds Kraft. Hans Engle gaae foran os, hans Aand hoer i vores Hjarter,

og vi nyde hans Beskyttelse baade Dag og Nat. Det er ham, som udfører denne Gjerning; det er ham, som forhinder det til Jordens Nationer ved sine Ejeneres Mund, sigende: omvend Eder og bered Eder for Herrens store Tilkomstes Dag!

Ville Menneskene adlyde? Nei, det er ligesom i Syndlodens Dage: de spise og drikke, de tænke paa deres timelige Forretninger, og i deres Hjertes Haardhed agte de ikke paa Inspirationens Rost, førend Herren udsør sine Vredesskaaler over alle Jordens Nationer. Amen.

George A. Townsends Besøg i Utah.

Den berømte amerikanske Reisende Mr. George A. Townsend, som besøgte Salt Lake City afvigte Oktober Maaned, har tilsendt Bladet „Cincinnati Commercial“ en Række Artikler om Mormonerne og deres Gjenordigheder, hvilke han senere har ladet udgive i Pamfletform, hvoraaf vi uddrage Følgende.

Salt Lake City og hele Dalen ere uroffelige Bidnessbyrd om en vidunderlig Flid, Taalmodighed og Energi, ledet af nogle saa kraftige Mesteraander. Spørgsmaalet er nu: Skal Mormonismen falde for Kulturens mægtige Indflydelse, eller skal den falde som et Offer for raa Bold, hvilket dog kun vil bevirke, at Mormonerne udvandre til en anden Deel af Landet med alt deres Tilbehør. I forste Tilsælde kunde vi beholde Utah med alle dets Indretninger og Anlæg; i det andet Tilsælde vilde man givet Polygamiet forøget Kraft, forjage et Samfund, som i mange Henseender maa beundres, og tilintetgjøre et Settlement, som Intet kan erstatte.

Her findes Kanaler og Vandgroster af flere hundrede Miils Længde, her findes et driftigt Folk, udbredt over alle dyrkbare Egne i Territoriet; Samvirklen (Co-operation) har udviklet sig her efter en langt større Maalestok end noget andet Sted i Verden og er en frivillig og lønnende Institution — dette er Triumfer, som ikke kunne bortræsonneres af

nogen Statsmand eller politisk Økonom trods lunse og graadige Embedsmaaens Bestræbelser for at underkjende dem.

Utah, hvor Ågerbruget er drevet til en Fuldkommenhed, som kun Mormonerne forstod at udvikle, er en Nodvendighed baade for Minevæsenet, Fernbanetrafiken og de militære Operationer i det store Vesten; thi disse Foretagenders Drift er afhængig af Produktionen i Utah, og den talrige Befolkning sammesteds er desuden et Experiment for vort store Indlands Udvikling. Minedistrakterne i Idaho, Nevada, Montana og Colorado faae mange af deres Fornodenhedsartikler fra Utah.

„Det er ikke som i Nevada“, sagde en Minearbeider til mig igaar, „her kan man gaae lige fra sin Mine til Bjergets Fod og finde Smør, Egg og Mælk i Mormon-Settlementerne hele Veien.“

Garnisonerne og Fernbanerne, som udgaae fra dette Punkt, ere ligeledes afhængige af Mormonernes Ågerbrug. Den Dag kan komme, at

Minerne i de omliggende Territorier maae opgives paa Grund af Arbeidslønnens og Fødemidernes overdrævne Hoide; men her i Utah er Agerbrug og Kolonisering gaaet forud for Bjergværksdrift og Jernbanevæsen næsten et kvart Aarhundrede, og selv under den nuværende Minefeber er Daglønnen i Minerne kun to og en halv Dollar, medens den i det golde og fattige Nevada er fire Dollars. Vi have for en stor Deel Mormonerne at tække for vore nærværende og fremtidige Jernbaneanlæg i det Indre af Amerika, hvilke nu saa driftig forgrænse sig langs Floderne Columbia og Colorada, i Lighed med den allerede fuldendte Pacifikbane, der saa misommeligt arbeidede sig frem gjennem Chos og Webers Bjergkløster.

Det er mange fremragende og fremsynede Mænds Mening, at Utah vil blive Hovedsædet for Fabrikvæsenet i Vesten og paa Stillehavskysten, ligesom Pittsburgh i Pennsylvanien er det for Øststaterne. Allerede nu forarbeides her Bomuld, Uld, Jern, Læder, Handstør og andre Sager, ikke at tale om Hvedeavlen. Bjergstrømmene, der ledes ind over Agerlandet, for dermed at befrugte Jorden, bliver mere og mere anvendt som Drivkraft i industrielle Driemed. Kulsleier findes lidt øst for Salt Lake City, hvorfra tillige Jernbanen forsynes i en Strækning af otte hundrede Miil (engelske). Dette, i Forening med meget Andet, antyder tilstrækkelig, at Salt Lake City vil blive Centrummet for al Trafik og Færdsel mellem Klippebjergene og Sierra Nevada.

Men hvad Slags Folk vilde vel paataage sig at dyrke Jorden her, dersom Mormonerne skulle vandre bort? Herboende Ikke-Mormoner have fortalt mig, at i Betragtning af Tørken, Græshopperne, den salpeterholdige Jordbund, den bestandige Samvirken med Vandledningen

og Jordens naturlige Ufrugtbarthed, kan Intet uden Mormonernes mageløse Enighed og Noisomhed vedligeholde dette Nutidens Mirakel: en blomstrende Have i Ørkenen. Af ikke-mormoniske Agerbrugere findes der neppe fem i hele Utah. Ved en Udvandring til Mexiko med deres talrige Hjorde af prægtige Heste, Kreaturer og Faar vilde Mormonerne maaše saae et bedre Opsving, men hvem er værdig at tage deres Plads?

Sandsynligheden for deres Udvandring som Følge af Unions-Embedsmændenes truende Holdning heroppe, er et Emne, som allerede er blevet drøftet vidt og bredt. Mormonerne have udført flere Emigrationer: fra Kirtland til Missouri 800 Miil, deraf til Nauvoo 400 Miil og deraf til Utah 1500 Miil, og hver af disse Fordrivelse har gjort den stærkere og kraftigere. Fra St. George i Digie til Republikken Mexiko er der kun en Afstand af 400 Miil, og der er desuden ret god Vej gjennem Arizona dertil med Settlementer og Militærposter hele Veien saalangt som til Tucson og Tabac ved den mexikanse Grænse. Mexikanerne ville med Glæde modtage disse stålærdige Nybyggere og tilbyde dem Plads hvorsomhelst mellem Chihuahua og Sinaloa, hvor de snart vilde blive et mægtigt Samfund ved den mexikanse Havnbugt og beherske de vilde Apache-Indianere ved deres fornuftige Politik.

Brigham Young er ikke mere skyldig i „ulykfst og velystigt Levnet“ end Vicekongen af Egypten, Høvdingen for Cherokeeerne, Kejseren af Japan eller Patriarken Moses med deres forstjellige Hustruer. Hans Hustruer og Børn blive anerkjendte og sørgede for. Han er anklaget for at have øgtet flere Hustruer, noget han aabenlyst har foretaget sig i meer end et Snees Aar i en lang Række

af Unionsdommeres Baasyn, ja selv med vore Præsidenters fuldkomne Bidende, hvilke allesammen behandlede ham med Udmærkelse.

Loven, efter hvilken man nu vil have ham straffet, blev affattet og vedtagen af Mormonerne selv i deres territoriale Legislatur og havde ene og alene Hensyn til almindelig Utugt, for hvilket der fastsattes en Straf fra tre til ti Aars Fængsel. Der findes kun een lignende Lov i Staternes Arkiver, og det er i Massachusetts; den blev vedtaget i Aaret 1790, og den deri omhandlede Usædelighed og Vellyst maatte være offentlig for at være strafbar, og den havde ikke Hensyn til hemmeligt Samleie. Med andre Ord, den gjelder Brud paa Anstandigheden og ikke Brud paa Kydscheden. Men i Tilfældet med Præsident Young er en Klage af denne Natur aldrig blevsen fremført. Dommeren og den offentlige Anklager, der optræde som Fortroppen af andre Folks Had i det Fjerne, fik en Grandjury pakket sammen for at stævne Præsident Young, og de ere villige til at pakke en Petition tillsige for at domfælde ham. En Anklage imod ham af ovennævnte Art er i høieste Grad urimelig og meningløs.

En Mands Liv er mere sikker og beskyttet i Utah end noget andet Sted i den civiliserede Verden. Drif, Spil, Liv og Utugt, der gjerne er Aarsagen til Mord, findes sjældnere her end andensteds. De politiske Bagabonder, som skrive Breve fra Utah til Staterne, have selv opfundet den saakaldte Morderbande „Daniterne“ eller grebet den ud af Lusten.

I blandt Mormonerne findes slette Folk saavel som allebegne. Polygami og Ubidenhed er intet Værn mod naturlige Anlæg til Synd og Fordærvelse; men Mormonismen selv er en Religion.

Mormonernes Trofast mod de For-

enede Stater er ogsaa blevet gjort til Gjenstand for offentlig Mistanke. Jeg skriver disse Breve til Folk, for hvem jeg har Agtelse og ikke for at vinde Gunst, og mine Læsere vide fuldt vel, at Mormonerne have ingen Grund til at elskde de Forenede Stater. Som Sagerne staae, stole Mormonerne ene og alene paa alle Kristnes Grundpille — Troen. Hvad som forekommer os mest forkeert hos dem, stemmer allermest overens med vore Førstæders Tro. For mit eget Vedkommende troer jeg ikke det mindste af Mormonernes Fortælling; men jeg troer uden ringeste Betenkning alt, hvad der fortælles om Moses og Kristus, fordi jeg aldrig hørte nogen anden Side af Sagen. Det er min Hjertens Overbevisning; jeg har arvet den Tro saavel som dens Civilisation; men iblandt denne Civilisations gode Frugter findes Overbærenhed og Dann else.

Ko-operation, der anbefales af Presen og Menneskevennerne allebegne, var aldrig saa snart begyndt blandt Mormonerne, for et Namastrig oploftedes overalt: „Evang! Monopol!“

Om Brigham Youngs Erlighed som troende Mormon kan der ikke reises mindste Doubt. Han er ligesaa oprigtig Mand i sin Kirke som Bisshop Simpson i Methodistikirken. Han hænder kun den demokratistiske Stemning i Amerika gennem nogle saa Soldater, som ere stationerede i hans Nærhed, gennem de elendige Unions-Embedsmænd, som reise herop for at sværte ham, og gennem den Strom af fornemme Reisende, hvem han tilstaaer Audienter hver Morgen, og som smigre ham med Noes, medens de samme Folk et Dileblik efter maaste sende Breve til Østen for at opvække et Beeraab mod hans Herredomme. Brigham Young vil i denne Stat esterlade sig et Navn, som aldrig kan fordunkles af Nogen i

Utahs herlige Fremtidshistorie; ja jeg tor sige, at Brigham Youngs Beremmelse er ligesaa uoploselig knyttet til Folket i Klippebjergene som La Salles, John Winthrop's og Fernandez Cortes's Navn er knyttet til andre Dele af Landet.

Da jeg en Dag talte med en af Mormon-Kirkens Apostler, brugte han saaledes ende kurose Sammenlignelse.

„Antag nu, Mr. Townsend, sagde han, at Joseph Smith var blevet født for 3,400 Aar siden og Moses i Aaret 1800 efter Kristus, og vi saaledes vendte Forholdet mellem deres respektive Aabenbaringer — hvad vilde være vanskeligt at troe?“

Jeg svarede: „De spørger mig om formeget. Jeg er ikke kjendt med Mose Historie; den eneste Forestilling, jeg har om Moses, har jeg hentet fra en af Michael Angelos Statuer. Jeg forestiller mig ham altid som en retskaffen Mand.“

„Nuvel, sagde Apostlen, Historien om Joseph Smith er, at han fandt nogle Guldtavler og at han ved guddommelig Kraft oversatte dem. De kan spørge, hvor ere disse Tavler? Vi svare, Joseph Smith gav dem tilbage til Engelen, der beholdt dem. Moses derimod gif op paa Sinai Bjerg, hvor han ingen Vidner havde, og der fortælles, at han der havde en fortrolig Samtale med Jehovah. Herren gav ham to Steentavler, paa hvilke de ti Bud var skrevne; men Moses viste aldrig disse Tavler til Nogen, medens Joseph Smith dog viste sine Tavler til Flere. Da Moses kom ned fra Sinai med Steentavlerne, fandt han, at Folket imidlertid havde støbt sig en Guldkalv, som de tilbad, og i det 9de Kapitel af 5te Mosebog siges der, at han kastede Tavlerne paa Jorden og sonderbrød dem. Saa gif han atter op paa Bjerget og sik ifolge Beretninger i 10de Kapitel Tilladelse af Herren til at ud-

hugge to andre Steentavler, paa hvilke Herren atter indridsede de ti Bud; disse Tavler blev forvarede i en Ark, hvor de bestandig fulgte for Folkets Øine. Havde nu Moses heddet Joseph Smith, ville Verden have haanet hele denne Historie, og man vilde have sagt, at Sønderslaaelsen af Originaltavlerne og Hemmeligholdelsen af Kopierne, som Profeten selv havde lavet, var Altsammen noget Opspind. Men nu er Sagen den, at man har hørt denne Fortælling om Moses blive prædiket i 1800 Aar, og dersor tager man den udenvidere for gode Varer, medens vor Samtid haanligende ad det, som er langt sandsynligere, nemlig Guldtavlernes Fremkomst og Oversattelse.

„Begge Beretninger maae annammes ved Tro og ikke ved Forskning. Vore Folk her i Utah troe ligesaa fuldt og fast paa Josephs Beretning som paa Mose, og I Kristne, som annamme den ene Halvpart af Evangeliet, ville laste os i Fængsel og opbryde vort Samfund, fordi vi troe den anden Halvdeel. I kom her til i samme Aand og Diemed som de katholiske Munke kom ind i Baldensernes Dale: da I ikke funde omvende os, begyndte I at forfolge os. Det er ikke os, der have fornærmet Eder, thi vi forlod den kristne Verden og drog 1500 Mil ud i Ørkenen netop for ikke at støde Eder.

„Vi troe, at vore Aabenbaringer omhandle Sager, der ere af langt større Vigtsidd for Menneskene, end hvad der findes i det gamle Testamente, idet de have assoret Amerikas Oldtidshistorie. Vor Religion forkynder det sande og evige Evangelium og har opreist en virkelig Profet og Seer paa Jorden; den har voget og udbredt sig stærkere end selve Isedodenimen, og hvis det ikke var for vore eiendommelige Begreber om

Ægteskabet, troer jeg vi vilde vinde flere tilhængere end noget andet Samfund i Amerika.

"Utah, som det nu er, udgør netop en Samling af alle de gode Institutioner, som I enkelvis selv sætte pris paa. Det er et Forbedringshus, et Aftoldenhedshus, en Tattiganstalt, en Kirke, et Arbejdskontor, et Emigrationskontor, en

Lan dbrugstole, en Opdragelsesanstalt, en Industriforening, et Institut for Bergværksdrift osv.; med et Ord, Utah har draget til sig fra alle Lande paa Jordene de Svage, de Uvidende og Fortrykte, dem, der behøvede aandelig og socialt Reform, og har fjernet dem fra alle Slags Fristelser og omdannet dem til nyttige og hæderlige Borgere."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Torsolgelsen's Nytte.

Det er et Faktum, som selv vore bittreste Æjender maae indrømme, at efter ethvert Angreb paa Mormonismen har den gaaet seirrig ud af Kampen; den har vundet i moralst Kraft, i Indflydelse og Sammenhold; den har udfoldet sine Ørnevinger og hævet sig højt op over sine Forfolgere, som i deres bigotte og sneverhjertede Ansuelser have spildt deres Evner paa at bekæmpe et Religionsystem, der er saa liberalt, ophojet og ødelt i Sammenligning med Kristenhedens intolerante og twingende Systemer. Torsolgelse har altid viist sig som et højt unyttigt Middel til at standse et Foretagendes Fremme, naar dette var grundet paa Sandhed og en jæst Overbevisning. Torsolgelse virker paa Menneskeanden som Stormen paa en Brand, den oppuster kun Flammen og udbreder den til alle Sider med større Hestighed og Bildhed, indtil alt, hvad der stilles sig i dens Bei, maa boie sig for dens Vælte og tilintegiores. Torsolgelse har i Tidernes Løb altid viist sig at have den modsatte Virkning af den tilsigtede, og det samme har gjentaget sig atter og atter i de sidste syvetyve Aar i de Sidste-Dages Helliges Historie.

Det er bleven fremstillet for Verden de tuisinde Gange baade af os selv og af fremmede Skribenter og Talere, at Mormonerne have vundet i Kraft, Enighed og Udbredelse efter enhver af de grusomme Torsolgelser, de have maattet doie, og især tog de et Kæmpesmidt frem efter deres Lideler i Illinois, hvor deres højt elstede Profet blev myrdet. Da de dengang sagde farvel til den civiliserede Verden, hvis Kristenkjærlighed de harde lært at kjende, drog de ud blandt Jordens Vilde, de blodtörstige Indianere, og blandt disse sogte de den Ky og Beskyttelse, som de Kristne havde neglet dem. Man troede forbist, at de Hellige dengang sang paa sidste strofe af deres sidste Vers, og at man aldrig skulle have nogen Uleilighed af dem mere; men ak, Du fortynede Menneste! Det er en vanstelig Opgave, Du har sat Dig, at ville udrydde, hvad Jehovah har besluttet skal bestaae vindelig. Længe var rede det ikke, før Rygten bragtes ned til Staterne, at det fordrevne Folk havde organiseret sig m' elem Klippebjergenes Befæstning som et Territorium under de Forenede Staters Banner.

Nu, 25 Aar efter, maae Præsidenter, Statsmænd, Geistligheden, Præsøen og Folket erkjende, at den Steen, de i deres Blindhed forskøde, er blevet en Grundpille i Unionen, at det fordrevne Folk har gjort mere til at berige og ophjælle Amerika i materiel Henseende, end noget andet Samfund hidtil har gjort. Utah er saa at sige blevet en Guldgrube for de Forenede Stater, og dersor er ogsaa Be-gjørigheden vaagnet, og man forsøger under alle Slags Paastud at tilrane sig den og fordrive dens Giere. Men viid, Du formorkede Menneske, at ligesom Belsig-nelsen kom til Utah ved de Sidste-Dages Hellige, saaledes vil den ogsaa forsvinde med dem, hvis de nogensinde, hvad Gud forbyde, stulde nødes til at forlade deres nuværende Hjem.

Men een Ting er vist: siden elendige Embedsjægere begyndte at udblamere Utah og detz Folk i egoistiske Hensigter, have vi vundet i Berømmelse og An-seelse al Verden over. Indflydelsesrige Mænd, hvis Ord have vægt i Verden, have reist sig til Forsvar for Sandhed og Ret, hvilke ellers vilde forholdt sig tause som hidindtil, og blandt disse Tal er den navnkundige og høitagede Reisende Mr. Townsend, fra hvis Skrifter vi have gjort et kort Udtog i dette Nummer. Det stulde glædet os meget, om vi kunde gjengivet Mere fra hans ypperlige Pen, men vor indfrænkede Plads forbyder os det. Og han er Gud skee Lov heller ikke den Eneste, der i denne Tid dristig træder i Skranken for det forurettede Folk, hvis ene-ste „Synd“ er Gudsfrugt, Enighed, Sammenhold, Flid og Ordentlighed. Mr. Townsend sildrer i bjævre Træk de ti Hovedpersoner i den infame „Ring“, som paa en saa samvittighedslos Maade søger at føre et religiøst Folk i Ulykke under allelags Paastud, og han stiller dem frem for Øffentligheden i deres rette Belysning.

Vi ville endnu anføre følgende Paragraf af hans Skildring om Forholdene i Utah, der gør hans Jagtagelsesevne og Forstning al Ære: „Indtil for to Aar siden var Salt Lake City, med Undtagelse af Polygami, et Monstret paa Sædelig-hed og vakte med Rette alle Reisendes Beundring; men nu er det der næsten ligesaa galt som i Nevada eller Idaho. Unionsdommerne understøtte hemmeligen ulovligt Salg af spiritusse Drikke og opmunstre Forsøgerne deraf til ikke at erlægge de dem af Byautoriteterne idømte Multter. En Mand ved Navn Engelbrecht, som gjen-tagende Gange var blevet multeret for ulovligt Brændeviinsalg, men ligegodt forhafte sin Trafik, fik for nogen Tid siden hele sit Lager ødelagt ifølge Ordre fra Politiet. Han lagde Sag an mod Byraadet, og dette blev af Unionsdommerne domt til at betale Engelbrecht 60,000 Dollars i Skadeserstatning. William S. Godbe, som ogsaa følger Spiritus, søgte ligeledes Dommer Mc Keans Bestyrtelse mod Byraadet, der vilde sagsoge ham for ulovligt Brændeviinsalg. Da Sagen kom under Behandling, forhaledes Mc Kean dens Afsgjørelse og lod imidlertid Godbe uantastet fortsætte sin aabenlyse Krænkelse af Byens Love. Opmuntret heraf have uanstendige Kvinder dristigt begyndt deres vederstyggelige Trafik, alle komne fra Staterne eller de omliggende Territorier. For et Par Dage siden blev en saadan Kvinde arresteret paa offentlig Gade for Drukkenstab og usommelig Tale; men nogle af hendes Venner raadede hende til at sagsoge Politiet for 10,000 Dollars i Skadeserstatning. Kort sagt Unionsembedsmændene og deres Venner med Overdommeren i Spidsen ligge i stadig Kamp med Byens Autoriteter. Avi-serne i Østen og Vesten blive rigelig forsynede med ophidsende Korrespondancer,

hvorii Mormonerne beskyldes for Opsætighed mod Regeringen, til trods for at Brigham Young har frivillig modt for deres Domstol og underlaaet sig saa danne Mæneds Forhor. Garnisonen i Camp Douglas er bleven foreget til 1,200 Mand og maa ustribligt vere „Ringens“ Understøttere. Pengemændene i Staterne have, af frygt for en Krig, unddraget Utahminerne deres Kapitaler. Og efter at de Forenede Stater have understøttet og anerkjendt Brigham Young paa de hundrede Maader, medens han var Polygamist ligesaa meget som nu, og efter at de have givet ham Kontrakter paa at bygge Jernbaner og Telegraflinier, efter at have ydet ham Anerkjendelse for hans Bilæggelse af Indianeruroligheder, og givet ham Retighed at besorge Postvæsenet, efter at have bestykket ham som Guvernor i Utah og op holdt ham i denne Stilling i otte Aar — efter alt dette kommer Regeringen pludselig frem med, at denne 71aarige Olding er en Forbryder, som maa dømmes for Overtrædelser, der ligge tyve Aar tilbage i Tiden.“

Ingenfinsinde have de Sidste-Dages Hellige været mere agtede og hædrede, ingenfinsinde har Præsident Young staet høiere i den kristne Verdens Dine end netop nu, da man søger at overdænge denne gamle ørværdige Mand med Smuds; ingenfinsinde have de Hellige været stærkere og mere forenede i Tro og gode Gjerninger; ingenfinsinde har Udsigten til Zions Sæir været lydere end nu, og med Herrrens Hjælp er den Dag ikke fjern, da Zions forædlende Indflydelse vil gjøre sig gjældende langt udenfor dens nuværende Grænser.

Englændernes Mening om Mormonismen.

En Korrespondent i London striver til „New York Times“ følgende om Mormonismen og det Lys, hvori Englænderne betragte samme.

Der hersker en vis Nysgerrighed i de høiere Samsundsklasser og en levende Interesse blandt de lavere klasser her i Anledning af Mormonerne i Utah, thi Englændernes Begreber om Egtetsabets Forpligtelser ere temmelig vallende. Mere end Halvparten af det britiske Riges Indbyggere lever under Love, der sanktionere Polygami, og Folket hertilands kan ikke indsee, hvorfor Amerikanerne ere mindre tolerante ligeoversor Mormonerne i Utah, end vi ere mod Besetningen i Indien.

Det seer virkelig ud som lidt Forfolgelse mod Mormonerne, thi Unvendelsen af pakkede Surher, saaledes som man færdum brugte i Irland, hvor Katholikker negtedes Sæde i Turhen, billiges ingensteds i vores Dage. En Mand maa i denne Tid dommes af sine Ligemænd, og hvor kan en Mand med kun een Hustru ansees som Ligemand med en, der har et halvt Snees? Der er ingen Lighed i dette. Bigami, eller hvad man nu vil kalde det, er saa almindelig en Forseelse i England, at den betragtes som en Bagatel og straffes meget lempsfældig. Hvis en Mans Hustru eller Hustruer give deres Minde til det Slags Forbin-

delser, kan det ikke ansees som en Lov-overtrædelse. Det tilkommer den forurettede Hustru at klage, og hvis hun ikke vil, har en Jury ikke det mindste med den Sag at bestille. Dersom blot Damerne kunne blive enige om Sagen, kan en Mand gjerne have ligesaa mange Hustruer hertillands som i Tyrkiet, og lad mig i Parenthes spørge, hvad mon den tyrløse Gesandt tænker om saadan Rettergang?

Flere Damer af mit Bekjendtskab nære stor Sympathi for Mormonerne. Nogle ere jo rigtignok ogsaa meget bitre, men da Forfolgelse altid styrker, hvad Folk troe paa, det være sig sandt eller falskt, synes det usornuftigt at give Mormo-

nerne den hjælp; man bør vugte sig for at opfore Albigenernes gamle Tragedie i Utahs Bjerge. Mormonismen vilde maaske være uddød af sig selv, men det er høist sandsynligt, at Forfolgelse, selv med Ild og Sværd, vil give den fornyet Livskraft. Mormonern ere Fanatilere, og saadanne Folk ere altid rede til at slæaes. Hvis jeg ikke tager storligen seil, have I (Amerikanerne) langtfra seet Enden paa den Sag endnu. Naar I have expederet Eders New York „Ring“ og afskaffet Eders politiske Fordærvelse i det Hele, vil det være tidsnøk for Eder at tænke paa Brigham Young og hans patriarkalst Esterligning i Klippebjergene.

Et Syn.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

De første Aar af mit Liv tilbragte jeg under, hvad man i Historien kalder „de blaae Love“ i Connecticut. Der tillodtes ingen Bogen og intet Barn at lege eller arbeide det mindste fra Solnedgang Lørdag Aften til Søndag Aften. Efter Solnedgang Søndag Aften kunde Bornene lege, springe, hoppe og støje saameget, de havde Lyft til. Bore Forældre holdt os meget strengt i Tomme Lørdag Aften, og hele Søndagen maatte vi sidde stille og læse vor presbyterianiske Katekismus og ligeledes nogle Bibelstieder. Befolkningen i Connecticut den gang ansaae det for meget formaстиelt at troe paa nogen anden Religion end Presbyterianernes. De troede ikke paa Profeter, Apostler og Åabenbaringer, som tilfældet var i Kristi Dage, og som de

Sidste-Dages Hellige troe paa i vor Tid.

Men der var dog en gammel Mand i Connecticut ved Navn Robert Mason, der ikke troede som de Øvrige. Han troede, det var nødvendig at have Profeter, Apostler, Dromme, Syner og Åabenbaringer i Kristi Kirke ligesom i forдумs Dage; og han troede, Herren vilde opriße et Folk i de sidste Dage med disse Embedsmænd, Gaver og Kræfter, der altid hørte til Evangeliet. Man kaldte dersor denne Mand den gamle Profet Mason. Han kom ofte til min Faders Huus, medens jeg var i min Opvæxt, og han sogte at indprænte mig og mine Brodre sine Principer, og jeg troede ham. Denne gamle Mand var meget flittig i Bonnen og havde under-

tiden Drømme og Syner om Ting, der
vorede.

Den sidste Gang jeg saae ham, fortalte han mig følgende Syn. „Jeg arbeidede ude paa Marken ved Middagstid, da jeg blev henrykt i et Syn. Jeg stod, syntes jeg, i en stor Skov af Frugttræer. Jeg var meget hungrig og gik deraf et langt Stykke gjennem Skoven for at finde nogen Frugt at spise, men jeg kunde ikke opdage en eneste i hele Haven, og jeg græd deraover. Men medens jeg stod og betraktede Træerne og undredes, hvorfor de ingen Frugt bar, begyndte Træerne at falde om til alle Sider, indtil der ikke stod et eneste Træ opreist. Medens jeg fuld af Forbauselse betragtede dette mærkelige Syn, stod der nye Skud op fra de omstyrte Træers Rødder, hvilke udsvolde sig til ranke, trivelige Træer. De knoppedes, de blomstrede og bar Frugt, indtil Grenene vare aldeles bælæssede med de herligste Frugter, og det frydede mig at fine det. Jeg gik hen til et af Træerne og tog en Haandsuld og glædede mig over Frugtens Delighed, men ligesom jeg vilde smage den, reves jeg ud af mit Syn og befandt mig atter paa Marken, hvor jeg var, da jeg først henrykkedes.

„Jeg knælede ned og bad til vor Herre i Jesu Kristi Navn at aabenbare mig Betydningen af dette Syn. Og Herren sagde til mig: dette er Udtydningen deraf: De store Træer i Skoven forestiller den Menneskeslægt, hvori Du lever; der findes ingen Kristi Kirke eller Guds Rige paa Jorden i din Slægt; der er ingen af Kristi Kirkes Frugter paa Jorden; der er ingen Mand ordineret af Gud til at forvalte Evangeliets Ordinancer paa Jorden i denne Tid og Slægt. Men i den næste Generation vil jeg Herren oprette min Kirke og mit Rige paa Jorden, og Kirkens Frugter,

sædanne, som fulgte Profeterne og Apostolerne i enhver Uddeling, skulle atter nydes i deres Fylde af Menneskenes Born. Du skal opleve at see den Dag, og Du skal berøre Frugten men skal aldrig nyde af den i Kjødet.“

Da den gamle Mand havde endt sin Fortælling, sagde han til mig, idet han kaldte mig ved mit Fornavn: „Jeg skal aldrig nyde af den Frugt i Kjødet, men Du skal, og Du skal blive en virksom Deeltager i det Rige“. Derpaa vendte han sig om og forlod mig; dette var de sidste Ord, jeg nogensinde hørte af hans Mund.

Dette var høist mærkværdigt, thi jeg havde omgaaedes daglig med gamle Farer Mason i en Snees Aar, og aldrig havde han omtalt dette Syn for. Men ved Begyndelsen at denne sidste Samtale med ham, sagde han, at han følte sig tilskyndet at omtale dette for mig. Dette Syn havde han haft omtrent i Aaret 1800, og han fortalte mig det i Aaret 1830 — samme Foraar som denne Kirke blev organiseret. Dette Syn i Forening med hans øvrige Belærelse gjorde et dybt Indtryk paa mig, og jeg bad ofte til Herren, at han vilde lede mig ved sin Aand og berede mig for hans Kirke, naar den engang blev oprettet.

I Aaret 1832 forlod jeg Connecticut og rejste med min ældste Broder til til Oswego County i Staten New York, og om Vinteren 1833 saae jeg for første Gang i mit Liv en Eldste af de Sidste-Dages Helliges Kirke. Han holdt Konseling i et Skolehus tæt ved, hvor jeg boede; jeg gik hen at høre ham, og Herrens Aand bar Bidnesbyrd om, at hvad jeg hørte var Sandhed. Jeg inviterede denne Eldste med mig hjem, og næste Dag blev jeg tilligemed min ældste Broder dobbt. Vi vare de to første, som annammede Evangeliet i Oswego County.

Da jeg var døbt, tænkte jeg paa, hvad den gamle Profet havde sagt mig.

I Foraaret 1834 reiste jeg til Kirtland, Ohio, hvor jeg første Gang saae Profeten Joseph Smith, og i Forening med ham og over to hundrede andre Brødre rejste jeg i Zions Leir op til Missouri. Da vi naaede vort Bestemmelsersted, benyttede jeg første Leilighed at skrive gamle Fader Mason til og underrettede ham om, at jeg nu havde fundet den Kristi Kirke, han havde talt til mig om. Jeg fortalte ham om dens Organisation og Mormons Bogs Fremkomst, og ligeledes, at denne Kirke havde Profeter, Apostler og alle Evangelietts

Gaver, Kræfter og Besiguelser, netop som Herren havde viist ham i Synet. Han fik mit Brev og læste det igennem Gang efter Gang og dreiede det imellem sine Hænder, som han havde gjort med Frugten i sit Syn; men han var nu i en hoi Alder og døde kort efter. Han oplevede ikke at saae Besøg af nogen af vore Eldster, der kunde forrette Daabens Ordinance for ham. Den første Leilighed, som gaves mig efter at Ordinancen Daab for de Døde var aabenbaret, lod jeg mig døbe paa hans Begne. Han var en god Mand og en sand Profet, thi hans Profeter opsyldtes.

Wilford Woodruff.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1842.

(Fortsat fra Side 112.)

Torsdagen den 26de mødtes jeg med henved hundrede Brødre, ved hvilken Leilighed John C. Bennett tilstod sin vanhellige og ukydste Omgang med visse Kvinder i Nauvoo; han grad som et Barn og ifølge, at han havde fortjent den strengeste Revselse og bad om at blive staanet for Udelukkelse, hvis det var mulig. Hans Anger og Sonderknuselse syntes saa dyb og oprigtig (og var det maaske for et Dieblik), at jeg ynsedes over ham, og Raadet tilgav ham.

Senere overværede jeg et Møde i Hjælpeforeningen og holdt en kort Tale, af hvilken Søster Eliza R. Snow gjorde følgende Udtog.

„President Smith læste 14de Kapitel i Ezeziel; sagde, at Herren havde erklæret ved sin Profets Mund, at de Hellige burde staae selvstændigt hver for sig og ikke holde Kjod for sin Arm eller forlade sig paa Mennesker, som Tilsældet var

fördum i den funke jodiske Menighed; at retsfærdige Mennesker blot kunde frlse deres egen Sjæl; sagde, at hvis de Hellige afveg fra Herren, maatte de falde; at de stolede formegent paa Mennesker og som Folge deraf bleve formørke i deres Sind, forsommelige i deres Pligter og mistroiske mod de Uskyldige og forargede hverandre med deres Bagtalelse.

„Der er ogsaa en anden Maade, hvorpaa man kan give den Onde Indpas. Da Kvinden af Naturen er meget følsom og ørefjær, er hun tillige utsat for at drive sin Iver og Ridkærhed for vidt, hvilket altid vil have skadelige Folger, idet det forleder hende til stor Strenghed i religiøs Henseende. Kvinden bør altid være overbærende med de Heilende.

„Han sagde endvidere: jeg har været et Redskab i Herrens Haand til at bringe Synd og Overtrædelse for Lyset.

Det er sorgeligt, at saa mange hengive sig under Djævelens Indflydelse og vandre paa Fordærvelsens Vei; de ere vore Medmennester, de vare engang Et med os, bør vi derfor ikke opmuntre dem til at omvende sig og gjøre bedre? Vi have ikke tilgivet dem halvfjerdssindstypen Gange som Frelseren sagde; vi have maatte neppe tilgivet dem eengang. Der er nu en Frelsens Dag oprunden for dem, der omvende sig og gjøre God. Sandt nok, de maae udstodes af Kristi Kirke, men det er vor Pligt at formane dem til at komme tilbage til Gud, at de kunne undgaae Helvedes Dom. Hvor der er en Hoi, er der ogsaa en tilsvarende Fordybning; vi skulle derfor altid behandle vores udodelige Medmennester med Omhu og Kærfærdighed. Uagtet der findes Uverdige iblandt os, skulle de Hæderlige ikke af Hovmod krænke disse Ulykkelige og nedtynge dem uden Nødvendighed, men ogsaa Saadanne bør man række en hjælp som Haand og søge at lede dem til Oprieling.

„Der er især een Ting, jeg vil paa-lægge de Hellige, og det er at passe godt paa deres Tunge. Intet Samfund kan bestaae, uden dette iagttages. Alle Samfund have deres særegne Onder, Svagheder og Ubehageligheder, og man skulle altid stræbe at hjælpe de Svage fremad paa Dydens og Sandhedens Sti, saa de kunne have Plads blandt de Gode og mulig annamme Magtens Nøgler, hvilket vilde anspore dem end mere til Retstæffenhed og Dyd. Man bør revse

og dable det onde, men ikke omtale det til tilbedommende, ja aldrig hentyde til det mere, da vil man voxe i Kraft, Hellighed og Keenhed og afvende Guds Mishag fra sig.

„Jeg vil derfor formane Medlemmerne af den kvindelige Hjælpeforening at vogte paa Eder selv. Tungen er et uroligt lille Lem, men hold den i Tomme; et ubesindigt Ord kan sætte en Verden i Fyr og Flamme. Selv Sandhed bør ikke siges om den Skyldige til enhver Tid; besynderligt som det kan synes, er det dog ikke altid Viisdom. Vi maae bruge Forsigtighed og Omdømme, naar vi behandle en Synders Sag, for at vi ikke, ved at stille en Ulykkelig blot, skulle gjøre ham til Skive for Offentligheden. Vær forsigtige, kyndte, retsindige og hærlige i al Eders Hærd, mine Sødkende; jeg mener ikke, at I skulle see igjennem Tingre med Synd, thi alt, hvad der strider mod Guds Billie, bør bortstaffles fra os, men gjør ikke Ondt værre med Eders Tunge — vær rene af Eders ganske Hjerte. Kristus ønsker at frelse Menneskene fra Synden; derfor sagde han: I skulle gjøre, som jeg gør. Dette er et Grundprincip, som dette Samfund aldrig burde glemme. Jeg ønsker, at de Ustyldige skulle lades i Fred, jeg vilde hellere spare ti Ugadelige end forurette en Ustyldig. „Lad din Brede ikke optændes mod de onde.“ (Ps. 37,1.) Gud vil have Die med Saadant.“

(Fortsættes.)

Nyt fra Utah.

I Anledning af Præsident Youngs Tilbagekomst til Salt Lake City striver „Omaha Herald“ følgende: „Brigham Youngs Tilbagekomst til sin Hovedstad var et høist uehageligt Sted for alle hans Fjender. Efter at Mc Kean havde ladet

Telegrafen udsprede vidt og bredt Historien om Brigham's Flugt, paa hvilken han ledssagedes af en stærk Eskorte, der vilde modsette sig hans Paagribelse til sidste Blodsbraabe, og meget andet lignende Baas, kom „Flygningen“ pludselig tilbage og stillede sig til Mc Kean og hans Creaturers Disposition, for at svare paa Klager om Forbrydelser han aldrig havde gjort sig skyldig i. Nu da Offeret, trods „Ringens“ Onster og Forventninger, saa ubentet fremtræder for Mc Kean, bliver denne pludselig meget venlig og omhyggelig. Han lægger en Omhu for Dagen „for den gamle Mand“, som er næsten rørende. Ligefrem i Tilsælget med President Wells argumenterer Mc Kean imod Youngs Arrestation med en Samvittighedsfuldhed, som er i Sandhed oploftende, paa samme Tid som han negter at modtage den tilbudte Caution. Tilsidst har han fængslet ham i hans eget Huus under Bevogting af en Marschal. Det lyder næsten komisk, naar Mc Kean, efter at have truet Young til at gjøre en anstrengende Reise paa 400 Mil Midwinters, for at møde for hans Domstol, beordrer Marschalen at forse for alle hans Bekvemmeligheder og altid ihukomme, at han er en gammel Mand osv.“

Det glæder os, at see Overdommerens „Kjærlighed“ mod vor elstede Leder, men vi have en tilgivelig Trivl om at denne Venlighed ikke kommer fra Hjertet. Men om den ikke snarere striver sig fra Kæsemangel? Vi have læst en omfattende Brevvegning mellem Attorney Bates i Utah og Attorney General Akerman, Senator Trumbull og Generalfiskal Brislow i Washington, hvori de gjensidig beslager deres Pengemangel til at føre Sagen videre, hvad vi forteligen berørte i forrige Nummer. Det er en nem Maade at arrestere Folk paa, naar man kan holde dem fængslede i deres eget Huus, hvor de leve paa deres egen Bekostning og Fangerne oven ikjøbet maa huse og føde Marschallen. Bates selv er reist ned til Washington for at bearbeide Kongresmedlemmerne og Andre for at slappe Penge tilveie.

Mr. A. T. Akermann striver under 14de Decbr. til Mr. Bates: „Jeg har modtaget Deres Brev af 4de dennes og har henledet Senator Craigns Opmærksomhed paa Ederes Pengeforlegenhed, og jeg haaber Kongressen vil hurtig komme Eder tilhjælp.“ — Under 27de Decbr. striver han atten til Bates: „Jeg har modtaget flere Breve fra Dem med Hensyn til Udgifterne af Rettsforhandlingerne i Utah, men det staer ikke i min Magt at tilveiebringe de fornødne Midler. Jeg har gjort det eneste, jeg kunde gjøre, nemlig at anbefale Sagen paa det værmeste til Territorial-Komiteen i Kongressens to Huse.“

In d b o d.

Side.	Side.		
Tale af Eldste Orson Pratt	145.	Et Syn	156.
George A Townsends Besøg i Utah	149.	Udtog af Joseph Smiths Levnetæb (fortsat)	158.
Nedaktionens Bemærkninger	153.	Nyt fra Utah	160.
Englændernes Mening om Mormoni- niæmen	155.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. C. Bording.